

† Μητροπολίτης Κίτρους, Κατερίνης & Πλαταμῶνος
ΓΕΩΡΓΙΟΣ

**ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ
ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΙΤΡΟΥΣ,
ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΚΑΙ ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ**

**ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΞΟΔΙΟ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ πρώην ΚΙΤΡΟΥΣ κυροῦ ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΥ**

*Τερός Καθεδρικός Ναός Θείας Αναλήψεως Κατερίνης
Τετάρτη Αποδόσεως τοῦ Πάσχα 12 Ἰουνίου 2024*

«Εὐάρεστος τῷ Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη
καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν
μετετέθη»
(Σοφία Σολομῶντος 4,10)

Εἶναι δύσκολο νὰ προσεγγίσει κάποιος τὴν ἐσωτερικὴ ζωὴ ἑνὸς ἄλλου ἀνθρώπου, νὰ διεισδύσει στὰ μυστικὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, νὰ παρακολουθήσει τὴν πνευματικὴ του πορεία. Ἀκόμη πιὸ δύσκολο νὰ εἰσέλθει στὴ βαθειὰ καρδιὰ ἑνὸς Ποιμενάρχου, καὶ μάλιστα τοῦ Γέροντα Ἀγαθονίκου, ἡ βιοτὴ τοῦ ὁποίου ταυτίστηκε μὲ τὴ γνήσια ἐν Χριστῷ ζωή.

Ὁ Γέροντας Ἀγαθόνικος ἦταν ἄνθρωπος φωτεινός, αὐθεντικός. Πρόσωπο πρᾶο, προσηγνές καὶ ἰλαρό. Λευκασμένος διάκονος τοῦ Θεοῦ, μορφὴ βιβλική, βυζαντινὴ, σὰν νὰ ξεπήδησε ἀπὸ κάποια τοιχογραφία. Ξεκίνησε καὶ ἔζησε ὡς μοναχός. Ἀγάπησε τὸν μοναστικὸ βίο, τὸν ποτισμένο μὲ τὴν ἀκατάπαυστη μνήμη τοῦ Θεοῦ, μὲ τὶς μακρὲς ἱερὲς ἀκολουθίες, τὴν ἀδιάλειπτη νοερὰ προσευχὴ στὸ κελλὶ καὶ στὰ διακονήματα, τὴ συνεχὴ ἐξαγόρευση τῶν λογισμῶν, τὴ συχνὴ θεία κοινωνία, τὶς νηστείες, τὶς ἀγρυπνίες, τὴ μελέτη τῆς Γραφῆς καὶ τῶν Πατέρων. Διήνυσε πολλοὺς χρόνους μὲ σκληροὺς ἀγῶνες, μὲ αἱματηρὴ θυσία τοῦ “ἐγὼ,, κυνηγώντας τὸ οὐσιῶδες: τὴν πνευματικὴ του ὠρίμανση, ὑπηρετώντας τὸν διακαή του πόθο νὰ ἀκολουθήσει τὰ ἴχνη τοῦ Χριστοῦ, νὰ Τὸν συναντήσει καὶ νὰ φθάσει στὴν τέλεια ἔνωση μαζί Του.

Ὁ Γέροντας Ἀγαθόνικος εἶχε ἀκόρεστη πνευματικὴ δίψα καὶ ἔνθερμο πόθο νὰ πράττει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καθὼς εἶχε γνωρίσει σὲ βάθος ὅτι «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ» (Α' Ἰω. 4,8) καὶ ὅτι ἡ ἀληθινὴ ἐλευθερία βρίσκεται ἐν Χριστῷ. Αὐτὸ εἶναι ἡ ἐλευθερία, ἔλεγε: ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὸν πλησίον. Αὐτὸ εἶναι ἡ Ἀλήθεια. Ὅχι μία ἔννοια, ἀλλὰ ἓνα Πρόσωπο: ὁ Χριστός. Εἶχε συνειδητοποιήσει ὅτι ὅσο πιὸ πολὺ ἀγαπᾷς, τόσο πιὸ ἐλεύθερος εἶσαι, γίνεσαι γαλήνιος, εἰρηνικὸς καὶ ἡ ζωὴ σου γίνεται ἀγία. Ἡ πατρικὴ τοῦ ἀγάπῃ καὶ ἡ παράκληση τῶν ἀνθρώπων ὑπῆρξαν τὰ στοιχεῖα τῆς θεοφιλοῦς διακονίας του. Γι' αὐτὸ καὶ ὡς Ποιμενάρχης ἐκεῖ ἔρριχνε τὸ βάρος τῆς ποιμαντικῆς του.

Ἐπέμενε ἀκόμη καὶ διεκήρυσσε τὴν ἀξία τῆς μετάνοιας, τὴν ἀνάγκη νὰ ἔχει ὁ καθένας ἐπίγνωση τῆς ἀμαρτωλότητάς του, καθὼς γνώριζε καὶ δίδασκε ὅτι ἀμαρτία εἶναι ἡ ἀποστασία ἀπὸ τὴν αἰώνια θεία ζωὴ καὶ ὅχι ἀπλῶς μία παράβαση ὁρισμένων ἠθικῶν ἀρχῶν.

Πρόβαλλε τὴν ἀξία τῆς καθαρῆς καρδιάς, γιὰ νὰ κατοικήσει ἡ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ νὰ γεννηθεῖ ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ μητέρα ὅλων τῶν ἀρετῶν. Εἶχε τὴν πνευματικὴ ἐπίγνωση ὅτι ρίζα κάθε ἀμαρτίας, σπόρος τοῦ θανάτου, εἶναι ἡ ὑπερηφάνεια, ἡ πανώλεθρη αὐτὴ δύναμη, ποὺ ὁδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεό. Ἡ ἐκκοπὴ τοῦ ἰδίου θελήματος καὶ ἡ πορεία τοῦ Χριστιανοῦ στὴν ταπεινὴ ὁδὸ τῆς ὑπακοῆς στὸ ἅγιο θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι προϋποθέσεις γιὰ τὴν πνευματικὴ μεταστροφὴ τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὴν πτώση στὴν ἀγιότητα καὶ τὴ μετάβαση ἀπὸ τὸν θάνατο στὴ ζωὴ. Ὁ ἴδιος βδελυσσόταν τὴν ὑπερηφάνεια, ἀγωνιζόμενος μὲ ἔμπονη ὑπομονὴ νὰ γίνῃ κατ' εἰκόνα τοῦ τελείου Ἀνθρώπου, τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν λειτουργοῦσε θυμοῦμαι, τότε ποὺ τὸν πρωτογνώρισα προσωπικὰ ὡς λαϊκὸς φοιτητής, ἦταν ἱεροπρεπής. Συγκεντρωμένος στὰ τελούμενα. Ἡ φλογερὴ πίστις τοῦ προσέθετε φόβο Θεοῦ. Πρόσεχε μήπως μὲ κάποια ἄστοχη κίνησις προσβάλλῃ τὸν Θεό, ἓναν Θεὸ πανοικτίρμονα, πρᾶο καὶ ταπεινό. Ὁ ἴδιος μαθήτευε στὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ καὶ φρόντιζε συνεχῶς γιὰ τὴν πνευματικὴ του ἀνάβαση. Προέτρεπε τὸ ποίμνιό του σὲ συχνὴ καὶ συνειδητὴ συμμετοχὴ στὴν Τράπεζα τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Μιλοῦσε μὲ πάθος γιὰ τὸν Αἰώνιο Παρόντα, ποὺ κρύβεται ἀλλὰ ἐμφανίζεται, ὅταν νεκρωθεῖ ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος, ποὺ μὲ τὴ ζωοποιὸ Χάρη Του γίνεται «καινὴ κτίσις» (Β' Κορ. 5, 17).

Δίδασκε ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ εἶναι ἀναπόσπαστα συνδεδεμένοι μεταξύ τους καὶ μὲ τὸν Χριστό, διότι ἔβλεπε τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ «ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν» (Μάρκ. 12,30) ὡς

μιὰ ὄντολογικὴ ἀναγκαιότητα. Ὁ ἴδιος φαίνεται ὅτι τὸ εἶχε κατορθώσει. Γι' αὐτὸ ἦταν ἄνθρωπος ἄκακος μὲ τρυφερὴ καρδιά καὶ πολὺ εὐσπλαχνικός. Ἀγαποῦσε τὸ ποίμνιό του συνολικὰ καὶ τὸν καθένα χωριστά. Γνώριζε τὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔβλεπε διαισθητικὰ πίσω ἀπὸ τὴ μάσκα τῆς εὐπρέπειας τὸν πόνο τοῦ ἄλλου. Φύση γενναιοδωρή, φρόντιζε ἀνιδιοτελῶς τοὺς ἐμπερίστατους, δρώντας ἀθόρυβα, γαλήνια καὶ ἀποτελεσματικά. Ἦταν ἀπλὸς καὶ προσηνὴς καὶ δημιουργοῦσε ἄνεση στὸ συνομιλητὴ του. Συζητοῦσε χωρὶς κενοδοξία καὶ ἀνθρωπαρέσκεια, μὲ εὐγένεια καὶ σεβασμὸ πρὸς τὸν καθένα, μὲ λόγο ἀπλό, ἤρεμο, συνετό.

Προέτρεπε τοὺς πιστοὺς νὰ μὴ ζοῦν ἐγωιστικά, αὐτοδικαιωμένοι, ἀλλὰ νὰ ζητοῦν ἔνθερμα στὴν προσευχή, νὰ γίνεται τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ τους, γιατί μόνο ἔτσι θὰ ἔχουν ἐλπίδα μετοχῆς στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ὁ Γέροντας Ἀγαθόνικος ὑπῆρξε γνήσιο τέκνο τῆς Ἐκκλησίας, μὲ πίστη ἀκράδαντη στὴν ἀλήθεια τοῦ δόγματος καὶ τῆς ἱερῆς παράδοσης τῆς Ὁρθοδοξίας, ἄξιος Ποιμενάρχης. Παρέδωσε στὸ ποίμνιό του, μὲ λόγο καὶ πράξη, τὰ πιὸ βαθιὰ νοήματα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας: Τὴν ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος του ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό, τὴν ἀγάπη στὸν συνάνθρωπο καὶ ἰδίως στὸν ἐχθρό, καὶ τὴν κατὰ Χριστὸν ταπείνωση. Κυρίως, ὅμως, μάς δίδαξε ὅλους μὲ τὴν προσωπικὴ αὐθεντικὴ ἐσωτερικότητά του.

Ἄν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὡς βιαία πνοὴ ἦρθε νὰ καθαρῇ τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ὁ Γέροντας Ἀγαθόνικος ταπεινώθηκε στὴ χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ ἔζησε τὴν κάθαρση τῆς ὑπάρξεώς του. Ὅσοι τὸν γνώριζαν, στὸ φωτεινὸ του πρόσωπο ἔβλεπαν τὸ καθαρὸ ἦθος του.

Ἄν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐνεργεῖ μυστικά, ὁ ἀγαθὸς δοῦλος τοῦ Χριστοῦ Ἀγαθόνικος διήλθε τὴ ζωὴ του ἀθόρυβα, χωρὶς κομπασμοὺς ἢ ἐπιδείξεις.

Ἄν ἅγιος εἶναι ὅποιος ἀνεβαίνει ἀγόγγυστα στὸν Γολγοθᾶ καὶ στὸν σταυρὸ τῆς δοκιμασίας, ὁ Κύριος θέλησε, ἡ καθαρὴ ψυχὴ τοῦ Γέροντα Ἀγαθονίκου νὰ ριφθεῖ στὸ καμίνι τῆς πολυετοῦς ἀσθένειας, γιὰ νὰ καταστεῖ λαμπρότερη.

Σὲ πολλοὺς θὰ μείνει ζωντανὴ ἡ σκληρὴ εἰκόνα ἑνὸς ἄρρωστου Γέροντα, καθηλωμένου, ἐπὶ πολλὰ χρόνια, στὸ κρεβάτι τῆς ἀσθένειας καὶ τοῦ πόνου. Καὶ ταυτόχρονα ἓνα «γιατί» νὰ ἔρχεται συνειρμικὰ στὸ μυαλό.

Κι ἐγὼ πολλὰς φορὲς προσπάθησα νὰ δώσω λογικὴ ἐξήγηση σ' αὐτὸ ποὺ συνέβη στὸν Προκάτοχό μου. Τελικά, ἡ εἰκόνα αὐτοῦ τοῦ

κατάκοιτου ήλικιωμένου Γέροντα με όδηγησε σέ έναν συμβολισμό: ή ήχηρη προσευχή μιås καθαρής καρδιάς μέσα στη σιωπή ενός αδύναμου σώματος.

Προσωπικά έχω πεισθεί ότι αυτό πού έζησε ό Γέροντας Άγαθόνικος, τå τελευταία αυτό χρόνια της ζωής του, δέν ήταν τίποτε άλλο παρå ή άναμονή συναντήσεως της άγίας ψυχής του με τόν Νυμφίο Χριστό. Ή γαλήνια μορφή του παρέπεμπε στην άβασίλευτη ειρήνη του ούρανού, στην Άναστάσιμη έμπειρία του Παραδείσου.

Έτσι, λοιπόν, παρέδωσε τò πνεύμα του στόν Δημιουργό ό όντως πνευματικός αυτός άνθρωπος. Δέν είναι, ασφαλώς, τυχαίο τò γεγονός ούτε είναι χρονολογική σύμπτωση ή τέλεση της Άναστάσιμης αυτής έξόδιας άκολουθίας σήμερα, πού έορτάζουμε την Άπόδοση του Πάσχα.

Και τώρα τò νεκρό σώμα του περιμένει την κοινή άνάσταση.

Ή άθάνατη ψυχή του δέχεται τόν στέφανο της άρετής και της δικαιοσύνης.

Ή μνήμη του αιώνια !

Ή πατρική εύχή του μαζί μας !